

ר"ת	מוצאי שבת	כניסת שבת
20:16	19:35	18:24
20:13	19:37	18:42
20:14	19:37	18:42
20:14	19:34	18:40

הזמנים לפי לוח שנה של ישיבת ברטת ה' חוץ מטבירה

יורשלים
תל אביב
נתיבות
סכריה

מכון אברהם עתידית

הדר הבית והמקדש

בעידוד ת"ח וגדולי הדור

הדר הבית והמקדש בפרשה

ה' אליהו ה' הי"

כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה הוא ממך ולא רחקה הוא (נצבים ל יא)

ומשה לא אמר "אלוהיך" אלא לאלו שהיו מוכנים ליכנס לארץ הקדושה, ולקבל שם פני השכינה, ומה שלא אמר אלוהינו, משום שהרי משה לא זכה להיכנס לארץ, ולכן אמר "אלוהיך" ודאי בכל מקום משום שהם מזומנים להכנס שם, ע"כ לשון הזהר. ואם למקום השכינה לא דורשים מה הטעם שבאנו לארץ? וזה כל המטרה שגרים בארץ ישראל - לזכות לראות פני השכינה, אבל מהיכן מגיעה השראת שכינה לארץ ישראל - מבית המקדש! וזה העיקר של הכל. בפרט שהתורה ציוותה לבוא לשם לקבל פני השכינה שנאמר 'לשכנו ודרשו ובאת שמה' ועוד מצוות רבות תלויות בזה.

אבל ישנם כאלה שחושבים די לי לעסוק בתורה שזה שקול כנגד הכל שכן כתוב 'ותלמוד תורה כנגד כולם', ועליהם נאמר בפסוק (דברים ד) 'ושמרתם ועשיתם כי הוא חכמתכם וביתכם לעיני העמים', ופירש רש"י: 'ושמרתם - זו משנה, ועשיתם - כמשמעו'. ודרש הגאון רבי יעקב שמשון משפוטבקה זצ"ל, לכאורה אם רש"י לא בא להוסיף כלום על פירוש המילה 'ועשיתם' למה היה צריך לכתוב 'כמשמעו' שכבר לבד נבין שהכוונה כמשמעו? אלא שפירוש הדברים הוא, ע"פ מה שאמרו חז"ל בגמרא (ע"ז ב:) "א"ר יוחנן מלמד שהחזירה הקב"ה על כל אומה ולשון ולא קבלוה עד שבא אצל ישראל וקבלוה", ואמרו חז"ל שבני ישמעאל שאלו מה כתיב בה ואמר להם 'לא תגנב', אמרו לא רוצים, ובני עשוי אמר להם כתיב בה 'לא תרצח' ואמרו לא רוצים, עד שבני ישראל אמרו 'נעשה ונשמע', ואם אכן תלמוד תורה כנגד כולם ואין צריכים לקיים את המצוות בפועל, מדוע לא הסכימו אומות העולם לקבל את התורה על מנת ללמודה בלבד אך לא לקיימה? אלא

ביאר רבינו האור החיים הקדוש: כי המצוה וגו' אשר אנכי מצוך וגו'. צריך לדעת אמרו "היום". עוד אמרו "לא נפלאה וגו' ולא רחוקה", הלא בכלל ההפלאה היא ההרחקה. עוד אמרו "ולא מעבר לים" וגו', בשלמא אמרו "לא בשמים היא" דבר נמנע מהשגה, כי מי יעלה השמימה, אבל מעבר לים הלא אניות יעברו ויקחוה, הגם שתהיה באי הים הרחוקים מאד. ואולי שיכון הכתוב לשני פרטי המניעה: אחד מצד השגת ידיעת התורה עצמה, ושניה מצד קיום מצותיה. כנגד מניעת ידיעת התורה אמר "לא נפלאה היא" וגו', וחזר ופרש מה היא ההפלאה ואמר "לא בשמים" וגו', כנגד העדר השגתה אמר "לא בשמים היא" וגו' כאשר היתה בתחלה, שהרי משה עלה בשמים ולקחה לנו, והנה היא לפנינו. וכנגד מניעת השגת קיום מצותיה אמר "ולא רחקה", וחזר ופרש מה הוא הרחוק, ואמר "ולא מעבר לים היא לאמר" וגו', פרוש, כמו שארע למשה שהגם שעלה שמים והוריד התורה, נמנעו ממנו השגת קיום מצותיה התלויות בארץ, שהם כמה וכמה כמעט רובי תורה, מה שאין כן הם שהשיגו לעבר הים לבא אל הארץ לקיים מצותיה. והגם שאמר "מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו", כלל יחד מניעת השגתה עם מניעת קיום מצותיה, ולעולם עקר הדבר שנתכון אליו ב"מעבר לים" הוא על מניעת קיום מצותיה. ודקדק לומר "היום", פרוש, בזמן שהיו סמוכים לכנס בארץ שאז היה קרוב אליהם הדבר לעשות, עכ"ל.

משה רבינו רצה בכל מאודו להכנס לארץ ישראל לקיים את המצוות התלויות בה, אבל יותר מזה, רצה להכנס לקבל את השכינה הקדושה שנמצאת בשלימות רק בבית המקדש שזהו מקומה! וזו הסיבה שכל מי שדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה, שאינו זוכה לראות פני השכינה שבארץ ישראל שנמצאת דווקא בבית המקדש! כמו שנאמר: "תביאמו ותיטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' - מקדש ה' כוננו ידיך" (שמות טו ז), שזה היה התכלית של כל ביאתם לארץ. ולכן משה רבינו שנקבר בחוץ לארץ אמר "כי יביאך ה' אלוהיך אל ארץ טובה" (דברים ח) ולא אלוהינו - שיכליל עצמו, כיוון שלא זכה לגילוי השכינה השלם שנמצאת בבית המקדש, ואם היה נכנס מייד היה בונה בית המקדש השלם לשכינה ואז לא היה יכול להחריב.

וכמו שהתבאר בזהר הקדוש (יתרו עט): וז"ל: אמר ר' יוסי הואיל והגענו לכאן, מה הוא שכתוב "הגדתי היום לה' אלוהיך", לה' אלוהינו היה צריך לומר, אמר לו רבי שמעון וכי זה לבדו הוא? והרי כתוב "כי ה' אלוהיך מביאך אל ארץ טובה", "אשר ה' אלוהיך נתן לך", "כי ה' אלוהיך אש אוכלה הוא"? וכולם כך, אלא כך שנינו, כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה, מה הטעם? משום שהעם הקדוש לארץ הקדושה עולה, ושכינה במקומה יושבת, וזה בזה תלוי,

קונטרס

והראנו בבנינו

ביתר הלבט, סוף, הנותן מענה על כל עניי העולה להר הבית לפרשנים, לחצים ולחששות ולחיצות את הדעות במשך אשורם ולהגיע לחקר האמת באמת!

החוברת מדברת לדורשי האמת בלבד!!!

דעת מרן
המעיין וצוקלי

קדושת המקום

דעת גדולי ישראל

תשובת הרדב"ז

מסמכים ותיעודים

ועוד...

החבורת מקיפה את כל ההלכות ואת כל הדעות בענין, ראשונים ואחרונים מכל הדורות עד לשטירת כל הספקות בהסכמת והסלפת מדר' ועשר רבי חזקיה דב הכות קוץ שליט"א

החבורת תחתן עם מסלולת עיר הבית
בתשלום רצינות סימיל על סו
053-3140815

(לחשיפתם ללימוד רציני ומספקי החבורת היא חסידה ב-5 ש"ח בלבד)

עיצוב: א.ו.י. 00583229745@gmail.com

סיפורים ומאמרים

הר"ר עובדיה ז"ל. מוזנח הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

מהו סיפור היסטורי שלא נעלם אלא רק עבר דירה? המציאות היא אותה מציאות השאלה איזה עין יש לנו. מהי 'מסירות נפש' שנהפכה לשעמום וקיצוניות רק בגלל העין שלנו

בשופר הזה תקעו בכותל, ושופר זה הוחרם ע"י הבריטים, והוחזר בחו"ל ע"י מפגש אקראי של התוקע עם אחד מהבריטים שהחרים, לא לשכוח! כל המסירות למען המצוות קיימת היום בהר הבית, ובזכות העולים להר הבית נגיע ליעד של בנין ביהמ"ק, מה שהשתנה בכותל ישתנה גם בהר הבית, הכל תלוי ברצון שלנו בלבד...

בשנת תרצ"א זה קרה ע"י ר' משה סגל, בחור ישיבה וחסיד חב"ד, היה הראשון שהעז להפר את האיסור ותקע בשופר בסיום צום יום הכיפורים תר"צ-תרצ"א, שירד להתפלל בכותל יחד עם ר' אריה לוי, ולאחר שתקע הוא נעצר מיד, ושחרר בהתערבותו האישית של הראי"ה קוק זצ"ל, שאמר שאינו פותח את הצום עד שישתחרר, המאבק שלו עדין לא נגמר, הוא רק עבר דירה למעלה להר הבית, כמו שכתוב בגמ': עליונים למטה ותחתונים למעלה – ועל זה נאמר שם "עולם ברור ראית..."

כך הייתה רחבת הכותל בזכות המסירות נפש להתפלל ליד הכותל (כמובן בגלל שלהר הבית לא נתנו להם להיכנס), ואעפ"כ הגיעו הבריטים וסילקו אותם משם, ולא נתנו אפי' שיהיה מחיצה בכותל, היום לצערנו הכותל הפך לקודש הקודשים, אבל קודש הקודשים האמיתי נהפך להר המחבלים.

המשוחרר של שנת תשכ"ז, פגש אלקיים באדם מבוגר שתקע בשופר – היה זה ר' משה סגל, התוקע הראשון מתרצ"א. מפגשם סגר מעגל היסטורי מרגש של דורות של מסירות נפש... לכל המעשים הללו כולם אמרו איזה מסירות נפש היה להם למען שמירת התורה והמצוות, באיזה כוחות הם פעלו כדי לשמור על הגחלת של קיום המצוות, וגם היום שאנחנו רואים הרבה מסירות נפש נגד השלטונות כדי לשמור על השבת ועל לומדי התורה, ועל קיום מצוותינו, ועל הצניעות וכן עוד ועוד, לכל זה יש הגדרה אחת: "מסירות נפש". מדהים לקרוא על יהודים שמסרו את נפשם, חטפו מלקות, ישבו בבתי סוהר וסיכנו את חייהם מול האימפריה הבריטית – וכל זה רק בשביל תקיעת שופר אחת בודדת בכותל המערבי, מתוך תביעה פשוטה ואמיצה: "זה שלנו, ואף גוי לא ימנע מאתנו לעבוד את אלקינו במקום הקדוש לנו".

ואז, להביט במציאות הכואבת של ימינו: בארץ ישראל בשנת תשפ"ו, יהודים ששואפים לעלות להר הבית מקום המקדש עצמו היכן שמותר לטמא מתים להיכנס לכר"ע, שם ממש נעצרים ע"י משטרה ישראלית אך ורק מפני שניסו למלמל תפילה, להשתחוות, או חלילה להוציא שופר מהכיס! המשטרה שלנו הפכה להיות זאת משלימה את העבודה של הגויים הבריטים נגד קיום התורה והמצוות, וזאת הכותרת, שההיסטוריה של מסירות נפש שעשו בעבר בכותל, היום היא קיימת ג"כ אבל בהר הבית, אותם עצרו על תפילה בקול ובהר הבית עצרו על תפילה בקול (היום ב"ה גם זה נעלם ומותר להתפלל בקול) אותם עצרו ושמו ב"קישלה" היום עוצרים בהר הבית ושמים ב"קישלה", להם היה אסור לתקוע בשופר והיום אסור לתקוע בשופר בהר הבית, בקיצור הכל קיים ולא השתנה רק פשוט זה עבר דירה להר הבית במקום בכותל, ועוד יראו כל הקוראים שכמו שבכותל היום תוקעים מאות שופרות כך תהפך גם בהר הבית יהיה כך, ומי שחושב מה אני כבר יכול לעשות? יקרא את המאמר בעמוד האחרון.

נכון יש כאלו שיאמרו שזה "קבוצת משועממים... קיצונים... ישימתם את כל התורה וזה מה שנשאר לכם לעשות?... אבל כל המחשבות הללו תלויות רק בדבר אחד מה העין שלך רוצה לראות, מי שרוצה לראות שחור יראה כל דבר שחור, גם אם יהיה דף כולו לבן עם נקודה שחורה הוא יאמר שהוא רואה נקודה שחורה... ויתעלם מ%99 לבן... אם אתה חולם חלום שמדאיג אותך או מפחיד אותך, מה אתה עושה? למי תלך שיפתור לך את החלום? חכמינו כבר אמרו לנו (ברכות נו) לך למי שיפתור לך אותו לטובה, שיש לו עין טובה, ואל תלך למי שרואה רק שחור, וכך החלום יפתר לטובה, ע"ש. אם עושים מגבית תמיכה לחיזוק בית הכנסת או ישיבה, אבל מה לעשות ואין תורמים, אולי אנשים קמצנים אולי כל מיני סיבות אבל בסוף התוצאה היא שאין תרומות לביהמ"ד או ליישיבה, ומה הסיבה באמת שאין תרומות??? יש אחד שיאמר אין מה לעשות אם קשה סימן שאתה בעליה... דברים טובים תמיד יש מניעות והם לא באים בקלות... אבל כנגד זה יבוא אחר ויאמר אם זה לא הולך ואין תרומות כנראה שה' לא רוצה את זה ולכן אנשים לא תורמים, ובסוף התוצאה היא הכל תלוי בעין שלנו, אתה יכול לראות שחור אבל גם לבן, וכך זה גם בהר הבית, אתה יכול לראות את ההשתדלות והמסירות נפש שאנשים עושים בשביל לשמח את הקב"ה והשכינה הקדושה, בשביל לקיים מצוות דא"ר ששנים רבות לא זכינו לעשות אותם, וכל זה ללא שום תשלום או תגמול כלל, אלא נטו לשם שמים, וכל זה נקרא "מסירות נפש", אבל אתה יכול לפרש זאת כמשועממים וקיצונים! מדומיינים! וכי קיימת את כל המצוות וזה מה שנשאר להם?... אבל באמת זה רק העין שלך והלב שלך יחליטו מה לראות ואיך לפרש, מי שיש לו עין טובה רואה טוב ואומר כמה יהודים יקרים יש שמוסרים עצמם ומתאמצים למען הקב"ה, ומי שיש לו צרות עין ורואה רק שחור יראה רק רע כל היום, והוא זה שיאמר שהם משועממים וכו' וזכור! הבחירה רק בידיים שלך מה לראות ואיך לפרש.

מבצע "הקיר": סיפורו המלא והמרתק של תקיעת השופר בכותל בימי המנדט הבריטי, המאבק על תקיעת השופר במוצאי יום הכיפורים בימי המנדט הבריטי נולד מתוך שבר עמוק, הכל התחיל בשנת תרפ"ט (1928), כאשר מתפללים יהודים העזו להציב ברחבת הכותל ספסלים לשיבה, ומחיצה קלה להפרדה בין גברים לנשים בעיצומו של היום הקדוש, שוטרים בריטים התפרצו באלימות אל תוך הרחבה וסלקו ושברו את המחיצות, בעוד המופתי ירושלמי הורה למואזין להפעיל מוזיקה רועשת בכדי לקלקל את תפילות ה"זכור" של עם ישראל, האירוע הזה הצית זעם עצום בקרב כל שכבות היישוב – החל מבחורי ישיבה ואפי' עד למנהיגים החילוניים המובהקים כמו ביאליק ודינגנון, (בעבר גם החילונים הגדולים היה להם עוד מעט ערך ליהדות ולמסורת) בעקבות כך, הקימה ממשלת בריטניה את "ועדת הכותל הבינלאומית", אשר אמצה את הטענות הערביות וקבעה "סטטוס קוו": ליהודים מותר אמנם להתפלל ולהביא סידורים, אך חל איסור חמור להציב ספסלים, כיסאות, מחיצות, להרים קול בתפילה, והדבר החמור מכל – אסור בהחלט לתקוע בשופר.

17 שנה של מסירות נפש: היישוב היהודי והנוער הלוחם (אנשי בית"ר והאצ"ל) סירבו לקבל את רוע הגזירה, כך נולד מבצע "הקיר", שנמשך כ-17 שנה (החל מתר"צ ועד לקום המדינה ונפילה העיר העתיקה בתש"ה). הרעיון מאחורי התקיעות לא היה רק קיום מצווה הלכתית, אלא הצהרה שתקיעת השופר סימלה את הבעלות של עם ישראל על שריד בית מקדשנו, מול שלטון זר שניסה לכופף את קומתנו, מדי שנה במוצאי יום הכיפורים, ידעו הצעירים ששלחו את עצמם למשימה כי גורלם הנחרץ הוא מעצר ב"קישלה" (כיום – זה בניין המשטרה בעיר העתיקה), משפט, מלקות, ועבודות פרך.

התוכנית כללה בכל שנה פעולות הסתננות מורכבים, הבריטים הציבו שוטרים רבים שערכו חיפושים גופניים קפדניים בכל הבאים בשערי הרחבה, כדי לעקוף זאת, ובתושייה של בחורים שהעבירו את השופר מיד ליד התוכנית המבצעית קבעה שרשרת של תוקעים, הראשון היה מתחיל לתקוע, וכששוטרים בריטים היו קופצים עליו לעצור, היה שולף השני את השופר שלו מצידו האחר של הקהל וממשיך לתקוע, וכך הלאה – עד שהמהומה הפכה את האירוע לניצחון אדיר, וכך זה המשיך והמשיך עוד שנים, ובשנת תרצ"א זה קרה ע"י ר' משה סגל, בחור ישיבה וחסיד חב"ד, היה הראשון שהעז להפר את האיסור ותקע בשופר בסיום צום יום הכיפורים תרצ"א, שירד להתפלל בכותל יחד עם ר' אריה לוי זצוק"ל, ולאחר שתקע הוא נעצר מיד, אך שוחרר בהתערבותו האישית של הראי"ה קוק זצ"ל, שאמר שאינו פותח את הצום עד שישתחרר.

בשנת תרצ"ח זה היה ע"י יעקב אהרונזי שניהלו מניין חשאי, בתפילת "אבינו מלכנו" הוא שילב זעקה קורעת: "הרם קרן ישראל עבדך, ושבור את קרן הממלכה הבריטית, ובזמן שזיהו בלש משטרה, הקהל סגר עליו במעגל אנושי, הגן על התוקע, ואפשר את השמעת תקיעת השופר והתקווה מול השוטרים ההמומים.

ובשנת תש"ה – היה גם הסחה גאווית, לקראת יום הכיפורים תש"ה, האצ"ל פרסם אזהרות חמורות לבריטים שלא לדרוך בכותל, במוצאי החג, בעוד השוטרים הבריטים התאכזבו לגלות שאין עימותים בכותל וההתערבה התבררה כ"לוחמה פסיכולוגית", התקפו בו-זמנית ארבע תחנות משטרה בריטיות מרכזיות ("מבצרי טייגרט") ברחבי הארץ, הבריטים הנפחדים נמנעו מלהתקרב לכותל, והתקיעה עברה בשלום.

במוצאי יום הכיפורים תש"ח, רגע לפני נפילת הרובע והעיר העתיקה לגיון הירדני, תקע אברהם אלקיים את התקיעה האחרונה של תקופת המנדט, שנים לאחר מכן, בכותל

לשיעורים בענייני הר הבית 054-8406387
בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר בית ה' (בזריזות) לאחר טבילה במקווה.
למעוניינים מנתיבות: 054-8406387
למעוניינים מבני ברק: 055-6764266

למען תספר

הר' צובדיה י' הי"ו סיפור בענייני המקדש

כיצד הרגשתי לפני שנים רבות!

הקורבן בכל כוחו: זה כפרתי, חטאתי עוריתי פשעתי, ולא אשוב עוד לכיסלה, אך בלבו רק חכיה שהסיוט הזה ייגמר. שחט הכהן, קיבל וזרק את הדם ואמר לו עכשיו אנו מקריבים את הבשר על גבי המזבח ואז נדע אם קורבנך התקבל לרצון על ידי הסימן באש המזבח והסביר אם נראה סימן של אריה טורף נדע שיתקבל לרצון, ואם נראה סימן של כלב רובץ נדע שלא קיבל השם את תשובתך.

עלו הכהנים והקריבו את הקורבן על גבי המזבח, ואפרים המתין במתח... השם לא קיבל את הקורבן ראה סימן של כלב יש באש, כך אמר הכהן לאפרים. כששמע אפרים את הבשורה פרץ בכבי מר, הוא נזכר בביזיונות שהיו מנת חלקו כל היום. הוא גם מבין למה השם לא קיבל את הקורבן. הגאווה שבי היא שמונעת ממני לשוב בתשובה שלמה, כך בכה ובה, לפתע רץ לעברו הכהן בהתרגשות האש התחלפה הבת לעברה אריה טורף נראה באש, השם קיבל את תשובתך! דמעותי של אפרים בין רגע התחלפו לדמעות של שמחה והודיה להשם. לעולם! אבל באמת לעולם! לא אשוב לחטא לפניך אבא שבשמים, וגם לא ארגיש שעצם ידי עשו לי את החיל הזה.

מוסר השכל:

בזמן שביהמ"ק קיים לא היו כמעט חוטאים. ראה בספרים הקדושים: "בעשות האדם מעשה גדול להביא ממכלאותיו עתודים ויוצר רשע הפעולה היא בליבו לבל יחטא עוד בפרט שה' היה מבישר לאדם אם התקבלה התשובה אם לא". לא היה אפשר לעבוד על עצמנו, עשיתי תשובה ודי, אלא היה התבטלות מלאה לבורא עולם ובפרט ביום הכיפורים בכל סדר עבודת הכה"ג, כל מי שהיה עומד שם היה מרגיש בכל ליבו איך מרגע לרגע הקב"ה מוחק את עוונות עמו ישראל מתוך אהבה אמיתית של אב לבניו, בביהמ"ק הפעולות היו משמעותיות ביותר, אין דבר כזה לשכוח את התכלית כי רואים אותה מול העיניים, לעבוד את ה' אלו קינו יתברך שמו שהוא אבינו מלכנו בשלמות! היום כל מה שאנחנו עושים זה זכר למה שהיה אז, אבל זה תלוי בנו שאנחנו נחזור אל ביהמ"ק להראות לפני אבינו ולהראות לו שאנחנו רוצים באמת לשוב לעבוד אותו כאשר ציוונו כל סדר העבודה ולא רק להסתפק בתפילה לבד.

בבית המקדש מטהרים את הלב עשיר גדול היה אפרים, היה לו הכל כסף וזהב לרוב ואף כבוד מלכים, בכל מקום שבו הלך היו מחפשים את קרבנו שהרי הוא אפרים העשיר, דרכו של עשיר שלאט לאט גם אם מתחילה הוא ניסה להדחיק זאת, שבסוף נהיה גאוותן, וזה גם מה שקרה לאפרים, הרי אני חכם הוא פיקח כל כך אם לא חוכמתי הרבה כיצד הגעתי למה שאני היום, כך היה מערר בליבו ולפעמים גם הוציא זאת בקול, אך למרות אושרו זה לא פגם בכי הוא זה בקיום המצוות, ובכספו אף החזיק תלמידי חכמים רבים, יום אחד קרה דבר נורא, היה זה ביום שבת קודש, אפרים התעורר משנתו בבהלה כנראה חלם חלום רע, בחושך שאפף אותו ניסה להירגע, תוך כדי מבלי משים הדליק לו נר על מנת להגיע אל כך המים לשחות מעט להשיב את נפשו אך אריה שבת היום! דמעות רבות שפך כמים חיללתי שבת! בזכרוננו רשם ביום ראשון להביא קורבן לבית המקדש! קורבן חטאת.

השכם בבוקר יום ראשון מיהר אפרים לשוק הבהמות, יש לך כבשה נקבה? (חטאת באה נקבה בלבד) כך שאל את המוכר הראשון, לא אין ביקוש לדבר כזה זה מיועד רק לחוטאים, כשבית המקדש קיים אין הרבה כאלה, ככה ענה מוכר, בצר לו ספג אפרים את העלבון בלב והמשיך למוכר השני, האם יש לך כבשה נקבה? לא האחרונה נמכרה מזמן ועדיין לא קיבלתי חדשות, ובכלל מי צריך נקבה?! אפרים התחיל להרגיש את הדם אוזל מפניו, מה יהיה עליי איך אכפר על חטאתי?! כך גם אצל השלישי והרביעי, רק עובדי עבירה צריכים נקבה, אין הרבה מהסחורה הזו כך אמרו כולם והסתכלו עליו ברחמים, בסוף השוק מצא אפרים את הכבשה המיוחלת ומהר מהר עלה להר הבית להביא את הקורבן לכהנים בבית המקדש.

האם אתה יכול להקריב עבורי את החטאת? כך שאל את הכהן הראשון, חטאת?! זה סיפור מיוחד, המתן מעט עד שיהיה כהן שיתפנה, ככה ענה כהן, לאחר המתנה תוך כדי קולט את המבטים של האנשים השמחים שבאו להקריב עולות ושלמים נדרים ונדרות כשהם מסתכלים עליו ברחמים, איך קרה לי כדבר הזה? כך חשב לעצמו, אבל למרות הכל, בלב עדיין הרגיש בעצמו אני אפרים העשיר, כולם לא מתקריבים לדרגה שלי, נכון שחטאתי, אבל גם להם זה יכול לקרות ועדיין אני שווה יותר.

הכהן ניגש לאפרים ואמר לו: הבה נקריב את הקורבן, אך קודם צריך לסמוך ולהתוודות עליו, הכהן סימן ללוויים שעמדו בסמוך והם החלו לגנון שיר רגש מיוחד שנועד לפתוח את הלב, אפרים סמך את ידיו על

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית לרחוץ כל גופו במים חמים, ולחפוף שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעייין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא רק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל הלכתית גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישועה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר. להצלחה בכל העניינים: הרב דוד שרן ורב"ב מטבריה, וכן אברכים ת"ח מירושלים ומהעיר 'מעלות' רבני ברק. וקריאת אתא ועוד, שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.

עלייתי וזושעתי

מאת הר' אליהו הי"ו

סיפר אחד האברכים היקרים שזוכים לבוא לבית ה' פעמים רבות: ברוך ה' הכל טוב לנו ויש לנו הכל מיד ה' הרחבה, אך לפעמים מתגנבת מחשבה של ספק מהיכן יכנס הכסף הנדרש לכל מה שצריך, וזה מחשבה שיש כמעט לכל אחד פעמים רבות, בפרט כשלנו אין הכנסות גדולות בכלל, וגם שאחד מההכנסות הקבועות הופסקה ומעט חשש עלה לגבי ההמשך, אשתי בקשה ממני להתפלל עליה במקום הקדוש בעולם – הר הבית שיהיה לה רוגע נפשי ואמונה בה', שהכל ממנו ואין על מי להשען אלא עליו, והתפללתי עליה, אחרי כמה ימים אמרה לי, "כבר כמה ימים מאז שהתפללת עלי שנכנס בי כמו רוגע כזה שאני מרגישה שאנחנו בידיים טובות של ה' ואין לי שום פחד". וזה דבר שצריך להפחין לכל ישראל אם אדם רוצה לזכות לאמונה שלימה בה' זה רק דרך המקום שבו ה' בעצמו מתגלה!

דרושים מהזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלונים שמודפסים במאות עותקים

בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387

ניתן להקדיש להצלחה לרפואה לזרעש"ק ולהבדיל לע"נ... ורבים ראו ישועות...

לקבלת העלונים, להפצה, הערות והארות ותרומות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

שאלת השאלות

הר' עובדיה י' חיי

מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

מי אני ומה חיי... מה כבר אני יכול לעשות?

פרשת ניצבים פותחת במילים המוכרות: "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם ששטיכם וקנניכם וקנניכם כל איש ישראל. טפכם ושיכם ונרד אשך בקרב מן ה'..." (דברים כ"ט-ל). ה"אור החיים" הקדוש, עומד בפירושו על הלשון הכפולה שבה פותחת הפרשה, מצד אחד התורה אומרת "כולכם" (שזהו כולל את כולם כאחד), ומצד שני היא חוזרת ומפרטת את כל דרגות העם פרט אחר פרט: ראשיכם, שבטיכם, זקניכם, שוטריכם, כל איש ישראל, טפכם, ונשיכם.

האור החיים הקדוש מלמדנו יסוד אדיר בנפש האדם ובערכות הרדית: התורה באה ללמדנו שאדם עלול להסתכל על הכלל הגדול, על המנהיגים, על ה"ראשים" או על "הגדולים ממנו בחוכמה ובמעשה", ולומר לעצמו בתחושת התבטלות והתחמקות: "מה אני כבר יכול לפעול בעולם? מהו המשקל של המעשים הקטנים שלי אל מול בעיות ענק? הרי הראשיים והזקנים עושים את שלהם, ומה אני יכול להוסיף או לקדם?

פעמים רבות אדם עומד מול המציאות המורכבת בהר הבית - מול המורכבות הציבורית, המדינית וההלכתית - והלב נחמץ, האדם תוהה ושואל את עצמו את השאלה המייאשת: "אתם צודקים, הרי נכון הוא שצריך לבנות את בית המקדש ולהקריב קרבנות, אבל מה אני יכול לעשות? הרי אני יהודי פשוט! אני לבד לא יכול להתחיל להקריב קרבן פסח או תמיד בהר הבית, אני לא יכול להרים אבן עכשיו ולבנות, אני יחיד במערכה מול ממשלה ועולמות שלמים, מה כבר כוחו של היחיד?" בדיוק בדיוק לכך זועקת פרשת ניצבים ומאיר האור החיים הקדוש: אל תאמר "מה אני יכול לפעול?!" זה נכון שפעולות גדולות של הכלל - כמו הקרבת קרבנות ציבור, בניין המזבח והמקדש בפועל - צריכות לבוא מתוך אישור מהממשלה, אבל כל פעולה קטנה של יהודי בדורנו העלייה להר הבית בטהרה כהלכה כדי לדרוש את מקום השכינה, ועד לדיבור בבית ובחוצות, וכמובן תפילה, תביא אותנו לאט לאט מרצון למציאות, אם כל אחד יתחיל לאחרים, שום דבר לא יקרה לבד, והקב"ה דורש ממנו לא לשחוק, לא לומר "מה אכפת לי" או "מה אני יכול לעשות", אלא לפעול בכל כוחו ובכל משאביו הדלים לכאורה - מכוח זה נוצרת דחף ציבורי שסופו לפעול את פעולתו, נכון שאדם אחד אינו יכול להקים מחר לבדו את המקדש, אבל אם כל אחד ואחד ידבר, ילמד, יפעל, ישתוק פחות וידבר וירצה יותר בכוחו שלו - נגיע בסופו של דבר לאותה התעוררות כללית שתבנה את בית המקדש ותחזיר את עבודת הקרבנות במהרה בימינו. וכבר אמר המשורר: "אין אדם שלא יכול, יש אדם שלא רוצה..." עד עכשיו שרנו את זה המון, עכשיו נקים את זה.

לא רק בחו"ל מסרו נפש להניח תפילין גם כשאסור, אלא גם בארץ ישראל יש מקום שאסור להניח תפילין - זה בהר הבית, וגם שם יש המתאמצים להניח תפילין למרות האיסור, ויש שגם שתוקעים בשופר למרות

שהשלטונות לא מסכימות, במד"ר (בראשית פר' לט אות כא) "שאם לא מתעסקים גם בתורה וגם במקדש מקבלים ח"ו גיהנם ושיעבוד מלכויות" ע"כ, וכיון שאין בין העוה"ז לעוה"ב אלא שיעבוד מלכויות בלבד, וכך נפסק להלכה, ממילא רק ע"י שנעסוק בבניין ביהמ"ק לא יהיה לנו את השיעבוד מלכויות, וזה יביא את הגאולה. וגם מכאן אנחנו לומדים כמה חשוב לעשות השתדלות לעלות להר הבית כדי להצליח לבנות בית המקדש, ואם יש לנו אויבים ושיעבוד מלכויות עלינו לעשות הכל בשביל בנין בית המקדש, כדי להנצל משיעבוד מלכויות.

תמונות השבוע

כדי להצליח לתקוע בשופר בר"ה צריכים היו כמה צדיקים וכמה שופרות, וכל אחד תוקע בזמן אחר - זכרונות שופרות מלכויות, כמובן לאחר שתוקע מוציאים אותו. בתמונה: תקיעת השופר בהר הבית ביום ראש השנה (אשתקד). צולם ע"י גוי. כמובן התוקע נעצר וכמובן גם שוחרר במהירות, ומעשים של "מסירות נפש" אלו נעשו ע"י ת"ח ויר"ש למען הקב"ה בלבד, וכמו הרב דוד שרז שהיה ג"כ מאחד התוקעים בראש השנה.

ספר אגרות עובדיה

"המקדש בהר ציון"

כ 500
עמודים
מחירים
מתנולות

ספר אגרות עובדיה

"המקדש בהר ציון"

הספר כבר מוכן להדפסה אבל חייב את התמיכה שלכם, הספר שמקיף את סוגיית העלייה להר הבית, כל הראיות על חובת בנין בית המקדש, למה אין רבנים שמפרסמים בפומבי בכל עניינים אלו? מי הרב שתלה שלטים לא לעלות להר הבית והוא בעצמו היה עולה? כל הראיות על מיקומו של בית המקדש במדויק. פתרון כל הטענות החששות והספיקות שקיימות בימינו סביב הקרבת הקרבנות ופרה אדומה, ובניית מזבח בימינו, מי הם גדולי" שזמכו בהקרבת קרבנות בימינו, מכתבים נדירים על התומכים בהקרבת קרבנות בימינו כולל מאת דיינים ואף מהראש"ל"צ הגר"צ יוסף שליט"א, מה השיב מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל על מי שטען שאין להקריב קרבנות בימינו... הספר משולב במאות תמונות מעל הר הבית ומתחת הר הבית, תמונות ותיעודים שלא מפורסמים, ועוד אלפי דברים נדירים, כל זה מתוך למחיה תומכים כדי להפיץ את האור בעולם.

כל התורם 360 ₪ להוצאת הספרים יזכה גם בזכות עצומה, וגם בספר שיגיע אליכם עד הבית, הזדמנות שאסור לפספס לתרומות חייג עכשיו לפ"ל או למייל:

0583229745@gmail.com